

လရောင်ကျူးရင်

ပေါင်းဖက်ခဲ့ကြသောချစ်သူများအား
အမှူးထား၍

အခန်း (၁)

"နာမည်ကျတော့ မယ်ဘွဲ့တဲ့ ၊ လူကိုမြင်လိုက်ရရင် အချိုးပြေတာ တစ်စက်မှ မရှိဘူး၊ ယောက်ျားစိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင်တောင် တစ်မျိုးကောင်းဦးမှာ ၊ ခုတော့ ဘာမှန်းကိုမသိဘူး၊ ဘာကို လက်ညှိုးထိုးရမှန်းကို မသိတာ၊ အံ့ရော.. အံ့ရော"

ထုံးစံအတိုင်း အမြင်မတော်တာ တစ်ခုတွေ့ပြီဆို ဒေါ်ရီရီ ရင်ဘတ်ထုပြီးမှ ပြော၏။ ရှိရင်းအသံထက် ပိုတိုး၍ ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်သည် ။

လူမမာကို ဆေးတိုက်ဖို့ ဟာ လက်က ဆေးထုပ်ဖြည့်လို့ မပြီးနိုင်။ ပြီးစရာလည်း မရှိပေ။ ဒေါ်ရီရီမျက်လုံးတွေက ငါးမျှားချိတ်နှင့် ငါးစာထုပ်ကိုချ၍ ကျကျနန အလုပ်ဖြစ်နေသော မယ်ဘွဲ့ဆီမှာ ...

"မိမယ် ညည်း ကိုယ့်ဖအေ လူမမာဖြစ်နေတာကော သတိရရဲ့ လား"

မယ်ဘွဲ့ကတော့ မော့မကြည့်ပါ။ သားရေကွင်းနှင့်ဖြစ်သလို တုပ်စည်းထားသည့် ပလတ်စတစ်အိတ်ကို ဖြည့်လိုက်ရင်း..

"ဒေါ်လေးကလဲ၊ အဖေ နေမကောင်းတာ မယ် ဝင်ခံလို့ မှ မရတဲ့ဟာ၊ ဘာလုပ်ပေးရမှာ လဲ"

ပြောနေရင်း ပလတ်စတစ်အိတ်ထဲကို နှိုက်ယူလိုက်တာ ပါလာသည်က တွန့်လိမ်လှုပ်ခါနေသည့် တီကောင်တစ်ကောင်...

"အမလေး.. အမလေး.. ယူသွား.. ဟဲ့.. ယူသွားစမ်းပါ"

ဒေါ်ရီရီ ဆေးထုပ်ကို လွှတ်ချမိတော့မလိုဖြစ်ကာ မျက်လုံးပြူး မျက်ဆန်ပြူးနှင့် အော်သည် ။ မယ်ဘွဲ့က နည်းနည်းလေးမှ ဂရုမစိုက်ဘဲ တီကောင်ကို ငါးမျှားချိတ်မှာ သေသေချာချာ တပ်နေသည် ။ ပြီးမှ ငါးစာထုပ်ကို ဘောင်းဘီဘေးအိတ်ထဲ ကောက်ထည့် ငါးမျှားတံကို ကောက်ယူပြီး ထရပ်လိုက်၏။

"မယ် ငါးသွားမျှားဦးမယ်"

သွားမယ်ဆိုတော့လည်း ဒေါ်ရီရီမကြိုက်။

"တွေ့လားအစ်ကို၊ အစ်ကိုသမီးလုပ်ပုံ၊ ဒီမှာ ဖအေဖျားနေတာ နင်းနှိပ်ပေးမယ်၊ ပြုစုမယ် ဘာမှ မရှိဘူး၊ ရှေ့ပင်ပွပွ ရုပ်အင်္ကျီဖရီဖရဲနဲ့ ၊ မိမယ် ညည်းကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် ဘာမှတ်နေလဲဟင်"

မယ်ဘွဲ့ ကျွတ်ခနဲ စုတ်သပ်၍ နှုတ်ခမ်းကို ဘယ်ဘက်ကော ညာဘက်ကော ရွဲလို့ ရသမျှ မဲရွဲပစ်သည် ။

"ပြောပြီးဒါပဲ မယ် အဲဒီလိုမနေတတ်ပါဘူးဆိုမှ "

"ဘာ ညည်းက မိန်းကလေး မဟုတ်ဘူး လား"

"မိန်းကလေးဖြစ်တာနဲ့ ပဲ ငါးမျှားရတော့ဘူးလား မဆိုင်တာ"

"ဘာဖြစ်လို့ မဆိုင်ရမှာ လဲ မိန်းကလေးက မိန်းကလေးလိုနေပေါ့ အင်းထဲမှာ ငါးမျှားနေကြတာ မိန်းကလေးရှိလား"

"ရှိတာပဲ"

"အံ့မယ် ဘယ်သူလဲ ဘယ်သူရှိလဲပြော မဟုတ်ရင် နားရင်းပြေးအုပ်ပစ်မယ်"

"မယ်လေ မယ်များနေတာပဲ ဘာဖြစ်လို့လဲ"

တူဝရီးနှစ်ယောက် မပြေလည်ကြသည့်အဖြစ်ကို ပက်လက်ရှိနေသော လူမမာမှာ လည်း မကြားချင်ဘဲ ကြားနေရသည်။ ကြားနေကျမို့လည်း သက်ပြင်းချရုံအပြင် ဝင်ရောက်စွက်ဖက်ဖို့ စိတ်ကူးမဖြစ်ခဲ့ပါ။

ဒေါ်ရီရီကတော့ ဒီတူမလေးတစ်ယောက်ပဲ ရှိတာ ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိလေး ဖြစ်စေချင်တယ်။ ချောချောလှလှလေး မွေးထားပြီး အပျိုရှင်ရယ်လို့ ဂုဏ်တက်ရတာလည်း ဘာမှ မရှိခဲ့ပေ။

မယ်ဘွဲ့တို့ အလှပြင်တာက သနပ်ခါးပါးကွက်ကြီးတွေ ပြူးပြူးပြဲပြဲ ကွက်မည်၊ ခေါင်းဖြိုးလိုက်တာနဲ့ ဖြိုးငြိ။

"ဟဲ့ ပါးကွက်ကြီး ပုံချထားသလိုပါလား၊ နည်းနည်းဖျက်ချလိုက်စမ်း"

"

ပြောလည်း မရ။

"ဒေါ်လေးပဲလိမ်းခိုင်းတာ ပြန်ဖျက်ခိုင်းတော့ နှစ်ခါရှုပ်တာပေါ့"

ရွဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘဲ မျက်နှာသစ်ချပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ ဒေါ်ရီရီပဲ စွေ့စွေ့ခုန် ဖြစ်ရသည်။

"မျက်နှာမှာ ဆီလောင်းထားတာ ကျနေတာပဲ၊ သွား မျက်နှာသစ်စမ်း"

"

ဆိုတာလည်း နားမထောင်။

"တော်ကြာ ရေချိုးမှာ ပါ"

ဟု ပြောပြီး တော်ကြာဆိုတာက ဟိုလုပ်ဒီလုပ်နှင့် မိုးသာချုပ်သွားသည်။ မယ်ဘွဲ့တို့ မျက်နှာအဆီတဝင်းဝင်းနှင့်၊ အပေါင်းအသင်းကျတော့

လည်း မိန်းကလေး ယောက်ျားလေး မခွဲခြားဘဲ ဘယ်သွားသွား ဘာလုပ်လုပ် တွဲသွား၊ ရောထိုင်..

သူမကတော့ သူ့ကိုယ်သူ ဘယ်လိုထင်သလဲ မသိ။ ဒေါ်ရီရီမှာ ကိုယ့်တူမလေးက ချောချောလှလှ ယောက်ျားလေးတွေက မစမ်းရဲတာ ရှိချင်ရှိမည် ရင်းနှီးနေကြလို့ မစဝံ့တာလည်း ဖြစ်နိုင်သည်။

ဒါပေမဲ့ ရိုးသားမှုရှိကြမှာ မဟုတ်တာကို သိထားသဖြင့် ဘယ်လိုမှ စိတ်မချ။

"မိမယ် ညည်းတော်တော် ခက်နေပြီသိလား၊ ငါမပြောချင်တော့ဘူး။ ပြောကို မပြောချင်တော့တာ"

ကိုယ့်ပူပန်မှုတွေကို ပြန်မျိုချ၍ ဒီနည်းနဲ့ ပဲ အဆုံးသတ်ကျန်ခဲ့ရပြန်သည်။ ဒါတောင် တိုးသဲ့သဲ့ ရယ်ကျဲကျဲ ပြောသွားသေးသည်။

"တော်သေးတာပေါ့"

တဲ့။ မယ်ဘွဲ့ဆင်းသွားမှ ဆေးထုပ်ကို ပြန်ဖြည့်ရသည်။

"အစ်ကို ထလေ ဆေးသောက်ရအောင်"

ဒီတော့မှ ဦးဘရင် ခပ်ဖြည်းဖြည်း ထထိုင်၏။ ဒေါ်ရီရီက ဆေးနဲ့ ရေကို ကိုင်ထား၍ စောင့်နေရင်းမှ ...

"သမီးလေး မွေးထားရပြီး သားနဲ့ တူနေပြီအစ်ကို မိဘကို ကြင်နာရမှန်းလည်း မသိ၊ မိန်းကလေးပီပီသသ အိမ်မှုကိစ္စလည်း ဘာမှ မနိုင်"

"အဲဒါ နင်ပဲ အလိုလိုက်ခဲ့တာမို့လား ရီရီ၊ ညည်းမနေနဲ့ ငါလည်း စိတ်ညစ်တာပဲ"

"အစ်ကိုကို စိတ်ညစ်စေချင်လို့ ပြောတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ပြုစုစေချင်

တာ၊ ကျွန်မက ကမ်းနားဆင်းပြီး ပစ္စည်းကြို၊ ပြန်ရောင်းနဲ့ နေ့လည်ခင်း မှ အိမ်ပြန်ရတာ တစ်မနက်လုံး အစ်ကိုကို တစ်ယောက်တည်း စိတ်မချ လို့ "

"နင် မရှိတော့ရင်တော့ သူအိမ်မှာ နေပါတယ်"

ဦးဘရင်က ဆေးကို ပါးစပ်ထဲ ပစ်သွင်းပြီး ရေနဲ့ မျှောချလိုက်သည်။ ။ ပြီးတော့ အိပ်ရာထဲ ပြန်မလဲဖြစ်သေးဘဲ...

"အိမ်မှုကိစ္စဆိုတာ မိန်းကလေးဗီဇအရ ပြောရရင် လက်ထပ်သင်ဖို့ လည်း မလိုဘူး၊ နားရွက်ဆွဲ လာပြီး မီးဖိုထဲအတင်းဝင် ထမင်းချက်ခိုင်း နဲ့ လုပ်လို့ လည်း မရဘူး၊ သူကိုယ်၌ က ချက်ပြုတ်သိမ်းဆည်းတာကို ဝါ သနာပါမှ ဒါမှ မဟုတ်လည်း သူ့အတွက် သူ့စိတ်ကိုက ဒါကို လိုချင် တောင့်တလာမှ သူ့ဟာသူဖြစ်လာမယ့် ကိစ္စပါ"

"ပြောတော့မယ် အစ်ကိုရယ် မိန်းကလေးပဲဟာ ဝါသနာပါမှ ချက်ပြု တ်ရမှာ လား ယောက်ျားယူပြီဆိုမှ ထမင်းချက်တတ် ဟင်းမချက်တတ်ဖြစ်တော့လည်း သူလည်း မျက်နှာငယ်မယ်၊ မိဘတွေ ကော ကောင်းဦးမလား"

"ဒါလည်း သူ့ဟာသူပြီးသွားမှာ ပါ အရှည်ကြီးလှမ်းတွေးပြီး ပူမနေနဲ့ ရီရီ ငါတို့ မသင်ခဲ့မပြခဲ့တာလည်း မဟုတ်ဘူး ၊ သူကိုက ဒီတိုင်းဖြစ်ချင် နေတာ မသင်ပါနဲ့ မလုပ်ပါနဲ့ တားနေတဲ့ ဂျူဒိုတွေ မြှားပစ်တွေကျတော့ သူလုပ်ချင်တာ သူ့ဇွတ်လုပ် ဇွတ်သင်တာပဲ"

"အဲဒါ ခက်တာ ကျွန်မဖြင့် မိမယ်အကြောင်းတွေတွေးမိရင် အိပ်ချင် နေတဲ့ မျက်စိတောင် ထကျယ်တယ် တကယ်ပြောတာ"

ဒေါ်ရီရီက ရေခွက်ကို စားပွဲပေါ်ပြန်တင်လိုက်ပြီး လျှော်ဖွတ်စရာ

တွေ့သမျှ လိုက်ဆွဲယူနေရင်း..

"ဪ ခေါင်းရင်းခြံက အစ်ကို့ဆီလာသေးလား ဆိုက်ကားဝယ်မယ့် သူ ခေါ်လာမယ်ဆိုတာ"

ဦးဘရင်က ခေါင်းခါ၍ အိပ်ရာထဲမှာ အသာပြန်လဲ၏။

"လာလည်း မရောင်းပါဘူး၊ ငါနေကောင်းရင် ပြန်နင်းမှာ ပေါ့"

"အစ်ကို နင်းမှာ စိုးလို့ ကိုပဲ ရောင်းပစ်ချင်တာ အစ်ကို့အသက်အရွယ်က နားသင့်တဲ့ အရွယ် ရောက်နေပြီ၊ ကျန်းမာရေးလည်း ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး "

"ကောင်းကောင်း မကောင်းကောင်း စားဖို့ က ရှာရမှာ ပဲ နင့်တစ်လုပ်စာတည်းနဲ့ ဒီအိမ်မှာ ဘယ်လိုလုပ်စားမလဲ"

"အခု စားနေတာပဲ အစ်ကိုရယ် စောစောက ကျွန်မပူတာက မိမယ် ကျောင်းဆက်တက်ဖို့ ပူတာ သူက တက်မှ မတက်ချင်တာ သူ့ကိုယ်သူ ဆယ်တန်းလေး အောင်ထားတာကို ဘွဲ့လွန်ယူထားတာ ကျနေတာပဲ အဝေးသင်နဲ့ ဖြေပါဆိုတာကို လုံးဝစိတ်မဝင်စားဘူးတဲ့ "

ဒါဆို ညည်းက တက္ကသိုလ်တက်ချင်တာလား ငါဖြစ်အောင် ထားမယ်လို့ ရွံ့မေးတော့..

"ဒဂုံတက္ကသိုလ်လောက်ပဲရမှာ မတက်ချင်ဘူး ဘွဲ့တစ်ခုယူပြီး ဟိုမရောက်ဒီမရောက် ဖြစ်နေမှာ ဘာထူးမှာ လဲ"တဲ့ ။

ပြောလိုက်တာ လေတစ်လုံး မိုးတစ်လုံး...

"ဆရာဝန် အင်ဂျင်နီယာ ဖြစ်ချင် အစကတည်းက ညည်း ကြိုးစားပါလား"

ဆိုတော့ ဖြေပုံက ဒေါသဖြစ်ချင်စရာ..

"ဒေါ်လေးတို့ ကျုံးရုန်းရှာရမှာ စိုးလို့ လျှော့ဖြေလိုက်တာ ကျေးဇူးတင်ထိုက်သေးတယ်"

တဲ့ ။ ခုကျတော့ ဆယ်တန်းအောင်ထားပြီး ဒီတိုင်းနေလိုက်တာ တကယ်ဆို ကျောင်းစာကို ပြန်မကြည့်တော့တာ ဖြစ်သည် ။ ဒေါ်ရီရီက အစ်ကိုဖြစ်သူကို ကရုဏာဒေါသနှင့် စိတ်ပူစွာ ကြည့်၏။

"ညီမဆိုပေမယ့် တိုင်ပင်ဖော် တိုင်ပင်ဖက်လို သဘောထားပြီး ပြောတာဆိုတာ နည်းနည်းပါးပါး လက်ခံစမ်းပါအစ်ကိုရယ် မရောင်းချင်ဘူးဆိုရင်လည်း အငှားနင်းမယ့်သူကို ပေးလိုက် နေ့စဉ် အံ့နာကြေးလေးရလည်း ဆန်ဖိုးဆီဖိုး ရနေတာပဲ"

"ငါ့ဆိုက်ကားကို သူများ ပေးမနင်းနိုင်ပါဘူး၊ လူတွေက ကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး ၊ ကိုယ့်ပစ္စည်းမဟုတ်ရင် မဟုတ်သလို လုပ်တာ"

"အဲဒါက ထားပါဦး အစ်ကိုသမီးက ဆိုက်ကားနင်းဖို့ တကဲကဲ လုပ်နေတာနဲ့ တွေ့ဦးမယ်"

"အဓိပ္ပာယ်မရှိတာ"

ဦးဘရင်က စောင်ကို ရင်ဘတ်ထိ ဆွဲခြုံလိုက်ပြီး ခေါင်းခါနေသည် ။ ဒေါ်ရီရီက မဲ့မဲ့ကြီးနှင့် ခေါင်းညိတ်ကာ..

"အဓိပ္ပာယ်မရှိဘူး ဟုတ်လား မနေ့ညကပဲ အစ်ကိုသမီး သူ့သူငယ်ချင်းတွေ ရှေ့တစ်ယောက် နောက်တစ်ယောက်တင်ပြီး..

"ဟင်.. ဘာ.. ဘယ်ကိုသွားတာလဲ"

"ကြာကန်ကို သွားမယ်လို့ ပြောတာပဲ ကျွန်မတော့ မယုံဘူး ကျော်

ကျော်နဲ့ သီတာချိန်းတွေ့တာကို လိုက်ပို့တယ်ထင်တာပဲ"

"ခက်တယ်"

ဦးဘရင် မျက်လုံးတွေမှိတ်သွားတာ ပြန်ဖွင့်မလာတော့ပါ။ ပြောစရာရှိသေးပေမယ့် ဒေါ်ရီရီ ပါးစပ်ပိတ်၍ အသာလေးပဲ ထွက်လာခဲ့မိသည်။ ။

မိမယ် ဒီလိုမျိုး အခေါက်ပေါင်းမနည်းအောင် ထွက်နေတာများ သိရင် ဘယ့်နှယ်လုပ်မလဲ။ ဒီက သိလို့ ပြောနေတာကျတော့ လက်မခံချင်။ ဘယ်သူမှ မခက်ပါဘူး ဒီကောင်မလေးကိုက ခက်နေတာ...

အခန်း (၂)

အရပ်အမြင့်က ငါးပေအထက်မှာ ဘယ်လောက်ကျော်နေသည် တော့ မသိ။ ဖိနပ်စီးထားတာတောင် သူ့အထက်မှာ မိုးချင်နေ၏။

ထက်စိုးသူက ပခုံးချင်းယှဉ်လျှောက်ရင်း မယ်ဘွဲ့ကို ပြန်ကြည့်၍ နှာ ခေါင်းရှုံ့၏။

"မယ်ဘွဲ့"

"ဘာလဲ"

"ဘယ်သူ့အားကိုးနဲ့ ဒီလောက်ရှည်နေတာလဲ"

"ဘာ"

"အရပ်"

"နင်ကကော ဒီလောက်တောင် ဘာဖြစ်လို့ တိုနေရတာလဲ"

"ဟ.. ဟင် .. ပုနေရတာလဲ လုပ်စမ်းပါ အလိုလို လူစင်မမီရတဲ့ အထဲ"

"

ပျာပျာသလဲဖြစ်သွားသည့် ထက်စိုးသူပုံကိုကြည့်၍ မယ်ဘွဲ့က ရယ် သည် ။

"နင်က ပုတာမှ မဟုတ်တာ ခါးကနေ အထက်ပိုင်းက နော်မယ်ပဲ"

"ပြောတော့မယ်"

"ခါးအောက်ကနေ တိုနေတာ"

"သေစမ်း"

"ဟား ဟား ဟား"

မယ်ဘွဲ့က ဟားတိုက်ရယ်သည် ။ အားမရဘဲ လက်ဝါးနှစ်ဖက် ဖြန်း
ခနဲတီး၍ ရယ်၏။ လမ်းသွားလမ်းလာတွေ လှည့်ကြည့်ကြ၏။

ထက်စိုးသူ မှုန်ကုပ်ကုပ်ဖြစ်နေကာ..

"သူများကို ပြောဖို့ များ ဆို အားပါးတရပဲနော်"

"မဟုတ်လို့ လား နင်ဟာလေ ခြေထောက်တိုတိုလေးတွေနဲ့ အပေါ်ရ
ည်အောက်တို ဝတ်လိုက်ရင် ဘောင်းဘီရှည်က ခြေထောက်ပေါ်မှာ ငါး
လက်မထုလောက် ပုံနေသေးတယ်"

"မယ်ဘွဲ့"

ထက်စိုးသူက အံ့ကြိတ်ခေါ်၏။ ငယ်သူငယ်ချင်းတွေမို့ သည်းခံနေရ
တဲ့ အထဲမှာ မယ်ဘွဲ့ကို သူလည်း အခံရဆုံး။ တကယ်ဆို
မယ်ဘွဲ့ကလွဲပြီး သူ့ကို ဘယ်သူမှ ပုပါသည် တိုပါသည် ဟု မှီချိုးမျှစ်ချိုး
မပြောခဲ့ဘူးလေ။

မယ်ဘွဲ့ကြောင့်လည်း သူ့မှာ လူပုလူတိုဖြစ်ရသည် ။ သူနဲ့ တွဲသမျှ
ယောက်ျားလေး သူငယ်ချင်းထဲမှာ လည်း အရပ်ခပ်တိုက်တိုက်တွေပဲ ဖြ
စ်ပြီး ထူးခြားမြင့်မားတဲ့ သူမရှိ။

မယ်ဘွဲ့က အရပ်မြင့်သည့်အပြင် ဆံပင်ပါးပါးလေး၊ ဆံပင်တို့ က ပ
ခုံးထောက်ရုံလေးပဲရှိသည် ။ လည်တိုင်ရှင်းသည် ။

အသားလေးဖြူပေမယ့် ပါးရိုးအနည်းငယ်ပေါ်သည် ။ နှုတ်ခမ်းက
လေးကိုင်းကွေးသလို အနေတော်ပြည့်ပြည့်ဖြစ်ကာ အနားသတ်ဖျား
လေးတွေမှာ ဖြာချင်သလိုရှိ၏။

နှာတံပေါ်တာကော မျက်လုံးပြူးပုံကော စုပေါင်းကာ ပြာလဲ့လဲ့ မျက်
ဝန်းများကြောင့် သူမတစ်ကိုယ်လုံးမှာ နုနွဲ့လှပတာ မရှိပေ။

ရက်စက်တတ်သော မျက်ဝန်းတို့ ကို ပုံဖော်ကြည့်မိတာနှင့် မေးရိုး
ကားပုံက တွေဝေတတ်သူမဟုတ်မှန်း သိသာနေသည် ။
ဘယ်ကလွမ်းကြည့်ကြည့် အရပ်မြင့်တာနှင့် လည်တိုင်ရှင်းနေသော မ
ယ်ဘွဲ့ပုံစံက ထင်းခနဲပေါ်လွင်သည် ။

မယ်ဘွဲ့နဲ့ ကပ်ယှဉ်နေတိုင်း သူပဲ နိမ့်ကျန်ခဲ့တာ ဖြစ်၏။ ပြီးတော့ ကံ
မကောင်းလျှင် မယ်ဘွဲ့ ဟားတိုက်ရယ်တာကို ခံရသေးသည် ။

ထက်စိုးသူ မျက်နှာက စူပုပ်ပွထနေ၏။

"နင့်ကို ငါ စေတနာပျက် လာပြီနော်"

"အံ့မာ"

"ငဲ့ခြေလှမ်းတွေ တခြားလှည့်သွားရင် နင်ဘယ်လောက် စီးပွားပျက်
သွားမယ်ထင်လဲ"

"အိုး လုပ်လိုက်စမ်းပါ လူတိုလေးရဲ့ နင်လည်း နင်ရဖို့ လိုက်လာတာ
ပဲ ဒီအလုပ်မဖြစ်တော့ ဘာဖြစ်လဲ ဘယ်လိုလဲ ပြန်လှည့်မလား"

"မယ်ဘွဲ့ နင်ဟာလေ"

"ဟွန့်"

ထက်စိုးသူက မျက်စောင်းထိုး၍ ဘေးက လက်ဖက်ရည်ဆိုင်ကို ကြ

ည့်သည်။ ကိုယ်ပဲ ခံရသေးသည်။ သူ့ကိုလည်း ပြန်တောင်းပန်ရတော့မယ့် အဖြစ်မို့ အသာငြိမ်နေလိုက်ရပေမယ့် မခံချင်စိတ်နှင့် မျက်နှာကတော့ မကြည်။

"ဘယ်လက်ဖက်ရည်ဆိုင်လဲ"

"ဒီနားမှာ လို့ ပြောတာပဲ သူ့ကြိုရောက်နေမယ်တဲ့ "

ပြောနေရင်း ထက်စိုးသူက အလှမ်းမကွာလှသော လက်ဖက်ရည်ဆိုင်တွေကို ဟိုဒီလိုက်ကြည့်ရှာသည်။ ။ ထိုစဉ်မှာ လက်ခုပ်တီးသံနှစ်ချက်ကြားလိုက်ရ၏။ မယ်ဘွဲ့ကော သူကော လှည့်ကြည့်မိကြသည်။

လက်ဖက်ရည်ဆိုင်နှင့် မီနီမားကတ်လေးကြားက ကားပါကင်တစ်ခုထဲက လူ..

"အဲဒီလူပဲ"

ထက်စိုးသူက ခြေဦးလှည့်၏။

"လက်ဖက်ရည်ဆိုင်မှာ ဆုံမှာ ဆို ဘယ်နှယ် ကားတွေကြားထဲမှာ "

"လာစမ်းပါ နင်ကလည်း သူ့မှာ အကြောင်းရှိလို့ ပါဆိုမှ "

နှစ်ယောက်သား လမ်းကူးပြီး ထိုနေရာသို့ရောက်လျှင် သူတို့ ပဲ ထိုသူရှေ့ထိ သွားကြရသည်။ ။ တကယ်ဆို နည်းနည်းပါးပါး ရှေ့ထွက်ရပ်ပြပါတော့လား။

မယ်ဘွဲ့က မျက်မှောင်ကုတ်တာကို သိသာအောင် နှုတ်ခမ်းကိုပါ ဖိပိတ်၍ စူးစိုက်ကြည့်သည်။ ။ ကားက ကိုယ်ပိုင်ကားကြီးနဲ့ လူပုံက လေယာဉ်ပေါ်က ဆင်းလာတဲ့ ဘိုရူးပုံစံ၊ တွေ့ချင်သည့် ကိစ္စကျတော့ ဆိုက်ကားငှားဖို့ ဖြစ်နေတာ တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးပါပဲ။

"ကိုထက် မင်းပြောတဲ့ ဆိုက်ကားနင်းမှာ သူလား"

ရောက်ရောက်ချင်းပဲ သူက စမေး၏။ ထက်စိုးသူက မယ်ဘွဲ့ကို ပြန်ကြည့်ပြီး ခေါင်းညိတ်သည် ။

"သူဆိုက်ကားပဲ သူ့အဖေနေမကောင်းလို့ သူနင်းမှာ "

မိန်းကလေးဖြစ်နေတာကို မယုံကြည်သလို နှာခေါင်းမသိမသာ ရှုံ့တာပဲရှိတာ ဘာမှ မမေးဘဲ ခေါင်းညိတ်သည် ။ ထက်စိုးသူနဲ့ ထိုသူ စောစောပိုင်းက ပြောဆိုထားကြပြီးသား ဖြစ်ပုံရှိလျက် နောက်ထပ် ရွေးဖယ်နေဖို့ လည်း မရှိတော့တာမျိုး။

"အေးလေ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ပြောသလိုလုပ်ဖို့ တော့ လိုတယ်၊ မနက်ဖြန် ညနေ (၆)နာရီတိတိကို ရောက်အောင်လာခဲ့ ပြောတဲ့ အတိုင်းပဲလုပ် မစပ်စုနဲ့ "

"နေပါဦး ဘာလုပ်ရမှာ လဲ ဘာပစ္စည်းတွေ ပို့ပေးရမှာ မို့လို့ လဲ ပြောသလို လုပ်ပေးမှာ ကတော့ လုပ်ရမှာ ပဲလေ၊ ကျွန်မက အလုပ်လက်ခံပြီး ရင် ဒါကို ခင်ဗျားပြောဖို့ မလိုပါဘူး၊ အခု ကျွန်မ မေးသင့်တာကတော့ မေးရမှာ ပဲ စပ်စုတယ်ထင်ရင် မဖြေနဲ့ ရှင်းရှင်းလေးပဲ"

ထိုသူက မျက်မှောင်ကုတ်သွားပြီး ထက်စိုးသူကို ဘယ်လိုလဲဆိုသည့် မျက်လုံးများ နှင့် ဝင့်ကြည့်သည် ။ ထက်စိုးသူက စိတ်ပျက်စွာ လှည့်ကြည့်ကာ..

"မယ်ဘွဲ့ နင့်ကိုငါ ပြောပြီးပြီလေ"

"ပြောပြီးပေမယ့် အခုထပ်သိချင်တယ်၊ ငါ့ဆိုက်ကားပေါ်မှာ မဟုတ်မဟတ်တာတွေ တင်ခိုင်းတာဆို ငါဒုက္ခရောက်မှာ ပေါ့"

"ကောင်းပြီ"

ထိုသူက လည်စည်းကို ဟန်ပါပါ တစ်ချက်ကိုင်ပြီး လည်ချောင်းရှင်းသည်။ ။ မယ်ဘွဲ့မျက်နှာကို ဆယ်စက္ကန့်လောက် စိုက်ကြည့်နေပြီးမှ ...

"ပြောမယ် ပြီးရင် ထပ်မမေးပါနဲ့ နောက်ထပ် မစပ်စုဘဲ အလုပ်ကို လက်ခံပါ"

မယ်ဘွဲ့က ဘာမှ ပြန်မပြော..

"ပြောလို့ သိပ်မကောင်းပေမယ့် မင်းသံသယရှင်းအောင်တော့ ပြောပြမယ်၊ ငါတို့ ရဲ့ အစ်မကြီးကို အိမ်ထောင်ရေးဒုက္ခကို ခံစားနေရတယ်"

ထိုသူသည် သိပ်မပြောချင်သလို ခပ်ရိုင်းရိုင်း ဖြစ်သွားပြီးမှ ...

"သူ့ယောက်ျားကိုလည်း သူမစွန့်လွှတ်နိုင်ဘူး၊ အဲဒါကြောင့် မိန်းမသားပီပီ ဗေဒင်ယတြာကို အားကိုးတယ်ဆိုပါတော့၊ ဒါပေမဲ့ ယတြာက ကြမ်းတယ် ပြောရရင်တော့ သိပ်မကောင်းဘူးပေါ့၊ သူ့ယောက်ျားမသိအောင် လုပ်ရတယ်ကွာ၊ မင်း အဲဒီလောက် အကြမ်းဖျင်း မှတ်ထား ယတြာပစ္စည်းက မိန်းမရုပ်ကြီးပဲ"

"မိန်းမရုပ်ကြီး"

"ဟုတ်တယ် လူနဲ့ တစ်ထပ်တည်းတူအောင် ဖန်တီးထားရတာ အဲဒီအရုပ်ကိုကော မိန်းမအသုံးအဆောင်အချို့နဲ့ စောင်ခေါင်းအုံးအကုန် နာရီနဲ့ အတိအကျ အရုပ်မျက်နှာ မှန်ကန်အောင် သွားစွန့်ရမှာ "

"ပြောပုံက ဟုတ်သလိုလိုတော့ ဟုတ်သလိုလိုပါ၊ ဒါပေမဲ့ ဆိုက်ကားနဲ့ မှ ရမှာ လား"

"ဆိုက်ကားနဲ့ မှ ဖြစ်မှာ မို့လို့ ပါ ဒါက အကြောင်းအမျိုးမျိုးကြောင့်ပေါ့ မင်း ဘာသိချင်သေးလဲ"

မယ်ဘွဲ့ စိတ်ထဲမှာ ရှိနေတာကို တွက်မိလိုက်သလို ထိုသူက ရှင်းပြပြီး မေးဆတ်လာ၏။ မယ်ဘွဲ့ကလည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပဲပြောဖို့ ဆုံးဖြတ်၍ ...

"တစ်မျိုးတော့ တစ်မျိုးကြီးပဲ။ ဒါပေမဲ့ သွားပစ်ပေးရမှာ ဆိုတော့ ပြဿနာတော့ မရှိပါဘူး ဘယ်ကိုပစ်ပေးရမှာ လဲ"

"အဲဒါ ဒီညနေ ဖုန်းဆက်ပြောမယ်"

"ဘယ်ကိုဆက်မှာ လဲ ကျွန်မတို့ နားမှာ ဖုန်းမှ မရှိတာ"

"ငါ လာပြောပါ့မယ်"

ထက်စိုးသူက သူ့ရင်ဘတ်ကိုပုတ်ပြပြီး ဝင်ပြော၏။

"ဒီလိုလေ အရပ်မျက်နှာကိုပြောရင် မင်းနေရာရှာရတာ ဒုက္ခများမှာ ၊ ဒါကြောင့် အရပ်မျက်နှာအရ ဘယ်နားဖြစ်နိုင်တယ်ဆိုတာကို ငါတို့ ပဲ ရှာပေးမယ်၊ အဲဒီအတိုင်း မင်းသွားပေါ့"

ထိုသူက ပြောနေရင်း ကုတ်အင်္ကျီအိတ်ထဲက ထောင်တန်နှစ်အုပ် ထုတ်လိုက်၏။

"မင်းတို့ လာရတာ ဝေးတယ်ဆိုတော့ ပိုပေးပါ့မယ်၊ အပြန်လည်း မိုးချုပ်မှာ လေ ရှေ့ ငါးသောင်းယူလိုက်"

ပါလာသလောက်ထဲမှ တစ်ထပ်ကို တစ်ဝက်ဆွဲထုတ်ပြီး ပေး၏။ ငါးသောင်းဆိုပါလား လှိုက်ခနဲ ဝမ်းသာသွားသည် ။ မသင်္ကာစိတ်ကလည်း အကင်းမသေဘဲရှိ၏။ ထိုသူက သူတို့ ပိုက်ဆံကို လှမ်းယူလိုက်ပြီးမှ ...

"အလုပ်ကို သေချာချင်လို့ ငွေပိုပေးထားတာနော်၊ နာရီမလွဲစေနဲ့ ချိန်းတဲ့ အတိုင်း မိနစ်မစွန်းဘဲ ရောက်အောင်လာပါ၊ ဘယ်သူမှ မသိစေ

ချင်လို့ ဝေးတဲ့ အရပ်က မင်းတို့ ကိုလှမ်းပြီး ငှားရမ်းတာပဲ"

မိန်းမက ယတြာချေတာဆိုတော့ သူ့ယောက်ျားသိမှာ တော့ စိုးမှာ ပါပဲ၊ ဒါကိုတော့ လက်ခံမိသည် ။ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ဒီပိုက်ဆံကို မယ်ဘွဲ့ လိုချင်နေပြီ။

"မိန်းကလေးဆိုပေမယ့် မင်းကိုတော့ ယုံကြည်ပါတယ်၊ တိတိကျကျ ဖြစ်ဖို့ ပေါ့"

ထိုသူက ကားထဲဝင်ခါနီးမှ မယ်ဘွဲ့ကို ကြည့်ပြော၏။

"နောက်တစ်ခုက မင်း ဒီအတိုင်းတော့ မလာဘူးထင်တယ် ဟုတ်ပါ့မလား"

"ဘယ်လာမလဲ ကျွန်မကလည်း မရိုးသားစွာထွက်ရမှာ ရိုးသားတာတစ်ခုက အဲဒီကို အတိအကျ ရောက်အောင် လာမယ်ဆိုတာပဲ"
